

Arrest

nr. 170 183 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 15 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en komt op 30 september 2010 het Rijk binnen. Op 26 januari 2011 dient hij een asielaanvraag in.

Op 30 maart 2011 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Bij arrest nr. 67 774 van 3 oktober 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en stuurt de zaak terug naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, komt op 8 juni 2011 het Rijk binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 7 maart 2012 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 4 april 2012 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Bij arrest nr. 84 474 van 11 juli 2012 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 31 juli 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een nieuwe beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Op 1 september 2012 treden verzoeker en verzoekster in België in het huwelijk.

Op 30 oktober 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 103 283 van 22 mei 2013 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 19 augustus 2013 dienen verzoekers samen een tweede asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoekers.

Bij arrest van de Raad nr. 134 294 van 28 november 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad van 22 december 2014 nr. 135 741 worden deze bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 oktober 2013 vernietigd.

Op 13 november 2013 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissingen houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van drie jaar ten aanzien van verzoekers.

Bij arrest van de Raad van 1 april 2015 nr. 142 624 wordt het beroep tegen deze drie beslissingen verworpen.

Op 17 maart 2015 worden ten opzichte van verzoekers nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen, na de vernietiging van de bevelen van 17 oktober 2013. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

*naam : M.
voornaam : M.
geboortedatum : (...) 1979
geboorteplaats : Tunis
nationaliteit : Tunesië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet inoverweging genomen en op 09/12/2014 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : G.
voornaam : R. D.
geboortedatum : (..)1978
geboorteplaats : Almaty
nationaliteit : Kazachstan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering in overwegingname genomen (1) en op 02/12/2014 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt opgeworpen dat verzoekers onder inreisverbod staan: op 5 maart 2014 werden ten opzichte van hen inreisverboden genomen voor een duur van drie jaar. Het beroep tegen deze inreisverboden werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 142 624 van 1 april 2015.

2.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoekers dat de schending van artikel 8 van het EVRM werd aangevoerd in het verzoekschrift en dat dit artikel primeert op de Belgische wetgeving.

2.3. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 5 maart 2014 inreisverboden van drie jaar werden opgelegd. Het beroep tegen deze inreisverboden werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 142 624 van 1 april 2015. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 5 maart 2014 nog steeds van kracht zijn en verzoekers aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

2.4. Tevens wordt het volgende opgemerkt. Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Dit brengt mee dat een vreemdeling die onder inreisverbod staat, nog steeds een asielaanvraag kan indienen.

Dit brengt echter niet mee dat, eens de asielprocedure afgesloten, de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen nemen.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 5 maart 2014 nog steeds van kracht zijn en dat verzoekers aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden.

De vernietiging van de bevelen van 17 oktober 2013 bij arrest van de Raad nr. 135 741 van 22 december 2014 dateert van een ogenblik waarop de inreisverboden nog niet definitief waren. Pas bij arrest van de Raad nr. 142 624 van 1 april 2015 werd het beroep tegen de inreisverboden verworpen en pas sinds deze datum zijn de inreisverboden definitief.

2.5. Verzoekers voeren in het verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze aangevoerde schendingen worden onderzocht.

2.5.1. Inzake artikel 8 van het EVRM voeren verzoekers aan dat ze verschillende nationaliteiten hebben en een gezinsleven niet mogelijk is in de landen van herkomst. De Tunesische ambassade kan geen visum afleveren aan verzoekster omdat de Tunesische familie van verzoeker geen vereiste uitnodiging wenst op te stellen voor verzoekster. Het gezinsleven kan enkel in België plaatsvinden. Tevens stellen verzoekers dat er geen belangenafweging is doorgevoerd. Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stellen verzoekers dat dit artikel voorschrijft dat de verwerende partij bij elke verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier, er

moet een individueel onderzoek zijn. Verzoekers wijzen erop dat vroegere bevelen reeds werden vernietigd omdat precies het gezinsleven niet in aanmerking werd genomen.

2.5.2. In het arrest van de Raad nr. 135 741 van 22 december 2014 werden de bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigd omdat *“noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en het bijzondere aspect van hun onderscheiden landen van herkomst.”* en *“De verwerende partij slaagt er niet in te verhelderen op welke wijze zou blijken dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers.”* De vernietigde bevelen dateerden van 17 oktober 2013.

In dit verband wordt herhaald dat verzoekers inmiddels onder een definitief geworden inreisverbod staan waartegen het beroep werd verworpen bij arrest nr. 142 624 van 1 april 2015 en dat het administratief dossier inmiddels een synthesesnota bevat daterend van 17 februari 2014 waarin het volgende gesteld wordt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

Hoger belang van het kind

-> geen kinderen aanwezig

Gezin- en familielevens:

-> betrokkenen tonen niet aan dat zij niet in Tunesië/Kazachstan kunnen verblijven.

Gezondheidstoestand:

-> geen bewijzen dat dit een probleem voor een terugkeer zou vormen”

Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekers. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekers kan *in casu* niet worden aangenomen.

2.5.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoekers een gezinsleven hebben in België.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu gaat het om een eerste toelating en wordt aan verzoekers geen verblijfsrecht ontnomen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu wisten verzoekers of dienden zij te weten dat hun situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 bestaat (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Verzoekers hebben elkaar in België leren kennen terwijl zij allebei een asielaanvraag hangende hadden. Zowel verzoekers als verzoeksters asielaanvraag was afgewezen toen zij in het huwelijk traden.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat zij het gezinsleven niet zouden kunnen verder zetten in het land van herkomst van één van hen. Verzoekers voeren aan: *“De Tunesische ambassade wenst immers geen visum af te leveren, daar waar tweede verzoekster niet welkom is bij haar familie op grond van geloofsredenen zodoende dat de Kazachse ambassade niet over de nodige uitnodiging kan beschikken”*.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers met dit betoog niet duidelijk maken welke ambassade nu zou weigeren een visum af te leveren, de Tunesische of de Kazachse. Alleszins, daargelaten de vraag of het verzoekster is die geen visum verkrijgt van de Tunesische overheid om naar Tunesië te gaan, ofwel of het verzoeker is die van de Kazachse overheid geen visum krijgt om naar Kazachstan te gaan, dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat dit komt omdat de Tunesische familie van verzoeker geen uitnodiging wenst op te stellen voor verzoekster ofwel omdat de Kazachse familie van verzoekster geen uitnodiging wenst op te stellen voor verzoeker. Dit blijkt dus een interne familiale discussie te zijn waarmee de Belgische staat geen uitstaans heeft, laat staan dat hij om deze reden een positieve verplichting zou hebben ten opzichte van verzoekers. Verzoekers zetten bijgevolg niet met concrete gegevens uiteen waarom zij zich niet zouden kunnen begeven naar één van hun landen van herkomst om daar het gezinsleven verder te zetten. Zij maken niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om hun gezinsleven elders voort te zetten. Er kan *in casu* geen sprake zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezinstoestand van verzoekers (*“Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet in Tunesië/Kazachstan kunnen verblijven”*).

Tevens wordt in dit verband gewezen op het gestelde in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 in overweging B.5.1., met name dat specifiek bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13 *quinquies*, na het afsluiten van een asielaanvraag, de minister of zijn gemachtigde in dit stadium niet dient te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

2.6. Een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen kan aan verzoekers dan ook geen nut opleveren, gelet op de definitief geworden inreisverboden. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET